

Schemerdonker

19.39 uur
23 december

‘Hou toch je kop, Bing Crosby.’

Darby Thorne reed al tien kilometer omhoog naar de Backbone Pass toen haar ruitenwisser brak en de befaamde bas-bariton het tweede refrein inzette. Het was overduidelijk dat het dit jaar een witte kerst zou worden. Dan mocht hij daar nou wel eens een keertje over ophouden.

Ze draaide aan de knop van de radio (verder alleen maar ruis) terwijl haar linkerruitenwisser flapperend als een gebroken pols heen en weer ging. Ze overwoog de auto aan de kant van de weg stil te zetten om het ding met ducttape te repareren, maar nergens was een plek om te stoppen. De weg lag ingeklemd tussen wallen van vieze, aan de kant geschoven sneeuw. Bovendien durfde ze niet goed te stoppen. Toen ze anderhalf uur geleden door Gypsum was gekomen, waren de sneeuwvlokken nog groot en nat geweest, maar hoe hoger ze kwam, hoe kleiner en korreliger de vlokken werden. Ze verschenen hypnotiserend in het schijnsel van haar koplampen en kwamen met de snelheid van het licht op haar af.

SNEEUWKETTINGEN VERPLICHT stond er op het laatste bord dat ze gezien had.

Darby had geen sneeuwkettingen. Althans nog niet. Ze was tweedejaarsstudent aan de universiteit van Colorado te Boulder en waagde zich alleen buiten de campus om naar de supermarkt te gaan. Ze wist nog goed hoe ze een maand geleden half bezopen over straat zwalkte met een stel vriendinnen van de

studentenflat die ze eigenlijk niet zo goed kende, toen iemand haar vroeg (zonder echt interesse te tonen) wat ze met de kerst ging doen, en dat ze toen gedecideerd had gezegd dat ze alleen door de hand van God zelf te bewegen was om met de kerst naar haar ouders in Utah te gaan.

En kennelijk had Hij dat gehoord, want Hij had Darby's moeder gezegend met terminale alvleesklierkanker.

Dat had Darby gisteren te horen gekregen.

Via een sms'je.

Schraap-schraap. De gebroken ruitenwisser flapperde heen en weer, maar de sneeuwvlokken waren zo droog en ze reed zo snel dat de sneeuw niet op de voorruit bleef plakken. Wel had ze last van de sneeuw op de weg. Door de centimeters dikke laag was de gele wegmarkering niet meer te zien, en zo nu en dan voelde Darby dat de opgehoopte sneeuw tegen het chassis van haar Honda Civic schuurde. En net als bij een kriebelhoest werd het steeds erger. De laatste keer had ze het stuur in haar krampachtige knuisten voelen trillen. Als dit zo doorging zou ze vast komen te zitten, op een hoogte van zo'n zevenentwintighonderd meter, de benzinetank nog voor een kwart gevuld, geen bereik op haar mobieltje en haar gepeins als enige gezelschap.

En natuurlijk de zelfverzekerde stem van Bing Crosby. Terwijl hij voor de laatste keer het refrein inzette, nam ze een slok van haar lauwarme Red Bull.

Schraap-schraap.

De hele reis was zo verlopen: heuvels en vlaktes met struikgewas waren kilometer na kilometer in een waas aan haar voorbijgetrokken. Geen tijd om te stoppen. Het enige wat ze vandaag had binnengekregen was ibuprofen. In haar kamer had ze de lamp op haar bureau aan gelaten, maar daar kwam ze pas buiten op de parkeerplaats achter, te laat om nog terug te gaan. Brandend maagzuur. Illegale kopieën van de Schoolyard Heroes en My Chemical Romance op *repeat* op haar (inmiddels verstomde) iPod. Voorbijzovende, verschoten uithangborden van fastfoodrestaurants. Rond het middaguur

had ze Boulder achter zich gelaten, daarna de mistige skyline van Denver met de vliegtuigen die vanwege het slechte weer aan de grond stonden, en uiteindelijk het kleine Gypsum achter een gordijn van sneeuwvlokken.

Schraap-schraap.

De laatste klanken van Bing Crosby en zijn ‘White Christmas’ stierven weg, en het volgende kerstnummer begon. Ze had ze allemaal nu al minstens twee keer langs horen komen.

Haar Honda schoot ineens naar links. Red Bull klotste in haar schoot. Het stuur blokkeerde, en terwijl haar maag samentrok (*meesturen! meesturen!*) kreeg ze de auto weer onder controle. Ze reed – nog steeds – vooruit en omhoog, maar niet meer zo snel. De banden verloren hun grip op het wegdek.

‘Nee, nee, nee.’ Ze gaf pompend gas.

De vierseizoenenbanden kregen met wisselend succes grip op de met blubberige sneeuw bedekte weg, en de auto schoot in wilde spurts vooruit. Stoom dampte van de motorkap.

‘Kom op, Blue...’

Schraap-schraap.

Toen ze op de middelbare school zat en deze auto had gekregen, had ze hem Blue gedoopt. Ze trapte het gaspedaal pompend in, in de hoop dat de banden weer grip op de weg kregen. In haar achteruitkijkspiegel zag ze dat de sneeuw in een dubbele boog omhoogspoot, rood oplichtend in het schijnsel van haar achterlichten. Een hard, schurend geluid – Blue die weer met het chassis over een sneeuwbuld reed. De auto had het er moeilijk mee en begon bijna als een boot te slingeren, en...

Schraap.

De linker ruitenwisser brak definitief af en verdween rondtollend uit het zicht.

De moed zonk haar in de schoenen. ‘O, shit.’

Nu bleven de sneeuwvlokken op de linkerhelft van de voorruit plakken, zodat ze steeds minder zicht kreeg. Ze had bijna geen vaart meer. Binnen een paar seconden beperkte haar zicht op State Route Seven zich tot een tunnelvisie. Ze gaf een klap op het stuur. De claxon ging, maar er was verder niemand die dat hoorde.

Zo komen mensen aan hun eind, besefte ze huiverend. Ze raken in afgelegen gebieden ingesneeuwd, hebben geen benzine meer en vriezen dan dood.

Ze bracht het blikje Red Bull naar haar lippen – leeg.

Ze zette de radio uit, leunde naar rechts om de weg nog te kunnen zien en probeerde zich te herinneren wanneer ze voor het laatst een auto was tegengekomen. Hoelang geleden? Hoeveel kilometer? Het was een oranje sneeuwschuiver geweest met het logo van de verkeersdienst van Colorado, CDOT, die de rechterrijstrook schoonveegde en een spoor van ijsklonten achterliet. Minstens een uur geleden. Toen de zon nog niet onder was.

Nu was de zon nog slechts een grauwe lantaarn die op het punt stond zich achter spitse bergtoppen terug te trekken, en de lucht kleurde donkerpaars, als een blauwe plek. Besneeuwde naaldbomen vormden grillige silhouetten. Het laagland veranderde in een meer van schaduwen. Bij het Shell-tankstation waar ze bijna vijftig kilometer geleden langs was gekomen, had ze gezien dat het zestien graden onder nul was. Het zou inmiddels wel kouder zijn geworden.

Toen zag ze het, in de rechterberm: een groen bord, deels met sneeuw bedekt. Het doemde plotseling op in haar blikveld toen het schijnsel van haar koplampen erlangs streek: 365 DAGEN SINDS HET LAATSTE DODELIJKE ONGELUK.

Waarschijnlijk was er door de hevige sneeuwval al een paar dagen niet meer doorgeteld, maar toch vond ze het een griezelig gegeven. Precies een jaar geleden. Dat gaf deze avond iets grimmigs. Het voelde als iets persoonlijks, als een van haar grafsteenrubblings.

En daarna nog een bord.

STOPPLAATS 400 M.

Als je er een hebt gezien, heb je ze allemaal gezien.

Een gebouwtje (infocentrum, toiletten, soms een door vrijwilligers gerunde winkel of koffiehoek) in de beschutting van scheefgegroeide naaldbomen en ruige rotspartijen. Een kale

vlaggenmast. De afgezaagde stam van een stokoude boom. Een stuk of wat bronzen standbeelden, half ondergesneeuwd, door de belastingbetaler gesubsidieerde kunst ter ere van een of andere plaatselijke arts of pionier. En aan de rand van het terrein een parkeerplaats. Er stonden een paar auto's: gestrande automobilisten zoals zij, die wachtten tot de sneeuwschuivers kwamen opdagen.

Darby was onderweg tientallen van dit soort stopplaatsen tegengekomen. Sommige gebouwen waren groter, de meeste zagen er beter uit, en stuk voor stuk lagen ze minder afgelegen. Maar kennelijk was dit de plek die het noodlot voor haar had uitgekozen.

MOE VAN HET RIJDEN? vroeg een blauw bord. HIER GRATIS KOFFIE.

En een bord van recentere datum, uit de tijd van Bush, met de adelaar van Homeland Security erop: IETS GEZIEN? MELD HET.

Aan het eind van de afslag stond een T-vormig bord dat aangaf dat vrachtwagens en campers naar links moesten, en kleinere voertuigen naar rechts.

Darby knalde er bijna tegen op.

Door de sneeuw kon ze bijna niet meer door de voorruit kijken – haar rechterruitenwisser begon het ook te begeven – dus had ze het zijraampje naar beneden gedaan en met haar hand een rondje op de voorruit schoongeveegd. Alsof je door een periscoop tuurde. Omdat de lijnen van de parkeervakken pas in maart weer zichtbaar zouden worden, deed ze geen moeite om haar auto netjes te parkeren en zette ze Blue lukraak naast een grijze bestelbus.

Ze doofde de koplampen en zette de motor uit.

Stilte.

Haar handen trilden nog, een restje adrenaline van die slippartij. Ze balde haar vuisten, eerst de rechterhand, daarna de linker (*inademen, tot vijf tellen, uitademen*) en zag hoe de sneeuwvlokken op de voorruit bleven plakken. Binnen tien seconden zat het rondje dat ze had schoongeveegd weer dicht.

En na dertig seconden zat ze ingesloten onder een deken van steeds donkerder wordend ijs en werd het haar duidelijk dat ze met geen mogelijkheid morgen rond het middaguur in Provo, Utah, zou aankomen. In haar optimisme was ze ervan uitgegaan dat ze de Backbone Pass al voor middernacht zou zijn overgestoken en dat ze om drie uur 's nachts in Vernal zou zijn, waar ze even een powernap zou doen. Het was al acht uur in de avond. Zelfs als ze geen tussenstops zou maken om te slapen of te plassen, zou ze niet op tijd komen om haar moeder nog te zien voordat die onder het mes ging. Dat kon ze voorlopig dus wel vergeten.

Dan maar nadat haar moeder was geopereerd.

Het was niet anders.

Het was nu aardedonker in haar Honda. Sneeuw plakte aan alle kanten tegen de ramen. Het leek wel een ijshut. Ze keek op haar iPhone en kneep haar ogen halfdicht tegen het felle licht van het scherm. Geen bereik, en de batterij had nog negen procent. Het laatste appje dat ze had ontvangen stond nog open. Ze had het bericht gelezen toen ze ter hoogte van Gypsum met een snelheid van 135 over een spiegelgladde kruising reed. Ze had het toestel in haar hand voelen trillen: Ze is nog oké.

Nog oké. Dat kleine woordje 'nog'. En dat was niet eens het ergste.

Devon, de oudere zus van Darby, dacht in emoticons. In haar appjes en tweets gebruikte ze zelden interpunctie, en meestal was er geen coherente gedachte in te bespeuren. Maar dit bericht vormde een uitzondering. Devon had het woord 'oké' zowaar voluit geschreven, en ze had een punt achter de zin gezet. Die details hadden zich in Darby's buik genesteld als een maagzweer. Het was niets concreets, maar impliciet was het duidelijk dat de situatie in Utah Valley Hospital allesbehalve oké was maar niet in een appje kon worden verwoord.

Niet meer dan vier stomme woordjes.

Ze is nog oké.

En hier zat Darby, het onderpresterende tweede kind, gestrand op deze parkeerplaats vlak bij de Backbone Pass omdat

ze midden in een Sneeuwageddon de Rockies had willen doorkruisen en daar jammerlijk in had gefaald. Op kilometers hoogte, ingesneeuwd in een Honda Civic uit 1994 met kapotte ruitenwissers, een bijna leeg mobieltje en een cryptisch appje dat in haar hoofd rondtolde.

Mam is nog oké. Wat dat ook mocht betekenen.

Al van kinds af aan was ze door de dood gefascineerd. Ze had al haar opa's en oma's nog, dus de dood was niet meer dan een abstract concept, iets wat je als een toerist kon bekijken en onderzoeken. Ze maakte graag rubbings van grafstenen, door met tape rijstpapier op een zerk vast te plakken en er dan met een zwart potlood of waskrijt overheen te gaan om een gedetailleerde afdruk te maken. Ze vond ze prachtig. Ze had er honderden van verzameld, en sommige had ze ingelijst. Veel onbekende namen, maar ook een paar beroemdheden. Ze was vorig jaar in Denver over een hek geklommen om een rubbing van het graf van Buffalo Bill te maken. Ze had een hele tijd gehoopt dat deze eigenaardigheid van haar, deze puberale fascinatie met de dood, haar zou helpen beter met de dood om te kunnen gaan als het zover was.

Maar nee.

Ze bleef nog even in haar onverlichte auto zitten en liet haar ogen steeds weer over het bericht van Devon gaan, tot ze bedacht dat ze zou gaan janken als ze nog langer in de kou bleef zitten, en God wist dat ze de afgelopen vierentwintig uur al genoeg tranen had vergoten. Ze had geen zin in een terugval. Ze wilde niet weer in die ellendige staat belanden. Net als Blue, die in de sneeuw was komen vast te zitten, kilometers van de bewoonde wereld: als je niets doet, ga je eraan onderdoor.

Inademen. Tot vijf tellen. Uitademen.

Tijd om in actie te komen.

Ze deed haar iPhone in haar zak, maakte haar gordel los, trok een windjack aan over haar hoody (met KUNSTROUTE BOULDER erop) en hoopte dat ze in dit godvergeten oord niet alleen gratis koffie maar ook wifi hadden.

Eenmaal binnen vroeg ze dat aan de eerste de beste die ze zag, en hij wees naar het goedkoop geplastificeerde A4'tje dat aan de muur hing: WIFI VOOR ONZE GASTEN, MET DANK AAN ROADCONNECT, DÉ TROTSE PARTNER VAN CDOT!

Hij kwam achter haar staan. 'Er eh... er staat dat het niet gratis is.'

'Dan betaal ik er wel voor.'

'Maar het is best wel prijzig.'

'Jammer dan.'

'Kijk maar.' Hij wees naar de tekst. '\$ 3,95 per tien minuten...'

'Ik moet echt even bellen.'

'Hoelang?'

'Weet ik niet.'

'Want als je langer dan twintig minuten belt, is het misschien voordeliger om een maandkaart van RoadConnect te nemen. Dan betaal je maar tien dollar voor...'

'Godsamme, man, dat hoef ik allemaal niet.'

Het was niet Darby's bedoeling om zo tegen hem uit te vallen. Ze bekeek hem wat beter, deze man die door steriel tl-licht werd beschenen: eind vijftig, een gele jas van Carhartt, een ringetje in het oor en een zilvergrijs sikje. Een soort droevige piraat. Ze herinnerde zichzelf eraan dat hij hier waarschijnlijk ook gestrand was en haar alleen maar probeerde te helpen.

Ze swipte met haar duim heen en weer op haar iPhone en wachtte tot het draadloze netwerk van RoadConnect in de lege lijst van beschikbare netwerken zou verschijnen.

Maar er gebeurde niets.

De man liep weer naar zijn plek en ging zitten. 'Karma, hè?'
Ze negeerde hem.

Overdag kon je hier ongetwijfeld koffie krijgen. Maar op dit moment deed het interieur haar denken aan een busstation na sluitingstijd: te felverlicht en verlaten. De koffiehoek (Espresso Peak) was met een rolhek afgesloten. Erachter stonden twee koffieautomaten met analoge drukknoppen en zwart geworden lekbakken. Oud gebak. Op het menu dat op een school-

bord was geschreven prijkten een paar dure hippe drankjes.

Het infocentrum bestond uit één ruimte die over de lengte van het gebouw doorliep, met achterin de toiletten. Houten stoelen, een brede tafel en banken tegen de muur. Ook stonden er een snoepautomaat en wat rekken met toeristische folder-tjes. Het was een ruimte die groot en tegelijkertijd benauwend oogde, en het rook er naar schoonmaakmiddel.

En wat die gratis koffie betrof? Op de stenen toonbank van de Espresso Peak stonden bekertjes van piepschuim met een stapel servetjes ernaast, en net achter het rolhek twee pompkannen op warmhoudplaatjes. Op de ene kan stond KOFIE en op de andere CHOKO.

Duidelijk iemand die niet kan spellen.

Op enkelhoogte zat er een barst in het cement, en een van de stenen zat los. Als je ertegenaan schopte zou hij losschieten. Darby stoorde zich eraan; iets obsessief-compulsiefs was haar niet vreemd. Zo moest ze ook altijd pulken aan een nijngel.

Ze hoorde een zacht gezoem, als sprinkhanengetjirp, en ze vroeg zich af of de stroomvoorziening was overgeschakeld op een noodaggregaat. Dat zou de reden kunnen zijn waarom ze hier geen wifi had. Ze richtte zich weer tot de man met het sijkje. ‘Is hier misschien ook een muntjestelefoon?’

De man keek op – *o, ben je er nog?* – en schudde zijn hoofd. ‘Hebt u hier wel bereik?’ vroeg ze.

‘Al niet meer vanaf White Bend.’

Dat was een zware tegenslag. Volgens de kaart van het gebied die aan de muur hing, heette deze plek Wanapa (wat vrij vertaald ‘kleine duivel’ betekende, met dank aan de plaatselijke Paiute-indianenstam). Dertig kilometer verderop was nog een stopplaats –Wanapani geheten, oftewel ‘grote duivel’. En nog eens vijftien kilometer verderop, aan de andere kant van de berg, lag het plaatsje White Bend. En nu, op de vooravond van Sneeuwageddon, of Sneeuwpcalyps, of de nieuwe ijstijd, of hoe de weerkundigen het ook mochten noemen, kon White Bend voor hetzelfde geld op de maan liggen.

‘Buiten heb je wel bereik,’ zei een andere mannenstem.

Achter haar.

Darby draaide zich om. De man stond tegen de voordeur geleund, met een hand op de deurkruk. Ze was hem bij binnenkomst straal voorbijgelopen (*hoe was dat in hemelsnaam mogelijk?*). Het was een lange, breedgeschouderde vent, een jaar of twee ouder dan zij. Hij oogde als een van die corpsballen met wie haar kamergenote wel eens uitging: perfect gestyled haar, een groene jas van North Face en een timide grijns.

‘Niet meer dan één streepje, en niet langer dan een paar minuten,’ voegde hij eraan toe. ‘Ik zit bij, eh, T-Mobile.’

‘Ik ook. Waar?’

‘Bij de standbeelden.’

Ze knikte en hoopte dat de batterij van haar telefoon het nog even zou volhouden. ‘Weten jullie... eh, weten jullie misschien wanneer ze hier komen sneeuwruimen?’

De twee schudden hun hoofd. Darby vond het niet fijn om tussen hen in te staan; ze moest steeds haar hoofd van de een naar de ander draaien.

‘Volgens mij komen de nooduitzendingen niet meer door,’ zei de oudere man. Hij wees naar een transistorradio uit de jaren negentig die achter het rolhek in de koffiehoeke stond te zoemen. Dat was het statische getjirp dat ze had gehoord. ‘Toen ik hier kwam, waren er om de halve minuut updates over het weer en het verkeer te horen,’ voegde hij eraan toe. ‘Maar nu is de zender uit de lucht. Misschien zit hun zendmast onder de sneeuw.’

Darby stak haar hand door het hek en zette de antenne rechtop, waardoor het geruis van toonhoogte veranderde. ‘Nog altijd beter dan Bing Crosby.’

‘Wie is Bing Crosby?’ vroeg de jongere man.

‘Een van The Beatles,’ zei de ander.

‘O.’

Op de een of andere manier had Darby nu al een zwak voor de oudere man, en ze vond het jammer dat ze zo kortaf tegen hem had gedaan.

‘Ik weet niet zoveel van muziek,’ gaf de jonge man toe.

‘Dat blijkt.’

Op de tafel zag ze een pak beduimelde speelkaarten liggen. Kennelijk had het tweetal de tijd gedood met een spelletje poker.

Ze hoorde dat er in de toiletruimte werd doorgetrokken.

Drietal, corrigeerde ze zichzelf.

Ze liet haar mobieltje in de zak van haar jeans glijden en merkte dat de twee haar nog steeds stonden aan te staren. Een voor haar, een achter haar.

‘Ik ben Ed,’ zei de oudste.

‘Ashley,’ zei de jongste.

Darby vertelde niet hoe ze heette. Ze liep naar buiten, de vrieskou in, en stak haar handen diep in haar jaszakken. Ze liet de deur achter zich dichtvallen en hoorde nog net dat Ed vroeg: ‘Heet jij Ashley? Serieus? Dat is toch een meisjesnaam?’

Ashley kreunde. ‘Niet alleen een meisjesnaam...’

De deur viel dicht.

Buiten was het donkerder geworden. De zon was verdwenen. Dwarrelende sneeuwvlokken kregen een oranje tint in het schijnsel van de enige buitenlamp die het gebouw rijk was, boven de ingang. Maar Sneeuwageddon leek zich heel even in te houden, want de contouren van de omringende bergtoppen tekenden zich in de verte tegen de avondlucht af. Ruige rotspartijen die deels achter bomen schuilgingen.

Huiverend trok ze haar windjack op tot aan haar kin.

De standbeelden waarover Ashley het had gehad stonden aan de zuidkant van het gebouw, achter de vlaggenstok en de picknickplaats. Bij de afslag die ze had genomen. Hiervandaan kon ze de half ondergesneeuwde beelden nauwelijks zien.

‘Hé.’

Ze draaide zich om.

Ashley weer. Hij liet de deur met een klik dichtvallen en beende met grote stappen door de sneeuw naar haar toe. ‘Er is... nou, er is dus maar één plekje waar ik wat bereik had. Verder nergens, en daar had ik ook niet meer dan één streepje. Misschien net genoeg om een sms’je te versturen.’

‘Daar heb ik genoeg aan.’

Hij ritste zijn jas dicht. ‘Ik zal je laten zien waar je moet zijn.’

Ze volgden zijn oude voetspoor naar de plek, en Darby zag dat de afdrucken alweer deels met een verse laag sneeuw gevuld waren. Ze was benieuwd hoelang hij hier al was, maar besloot er niet naar te vragen.

Nu ze een eindje van het gebouw af waren, zag ze dat het vlak bij een afgrond lag. Voorbij de achterste muur (waar de toiletten waren) markeerden kale boomtoppen een steile helling. Doordat er veel sneeuw was gevallen, kon ze niet precies zien waar de rand was. Eén misstap kon fataal zijn. Ook de flora had weinig lieflijks: douglassparren hadden door de harde wind die hier stond groteske vormen aangenomen, met grillige, onbuigzame takken.

‘Bedankt,’ zei Darby.

Ashley hoorde het niet. Ze liepen verder door de sneeuw, die tot hun middel kwam, en hielden hun armen zijwaarts om hun evenwicht te bewaren. De sneeuw was hier dieper dan op het pad. Haar Converse-schoenen waren doorweekt, en ze had geen gevoel meer in haar tenen.

‘Dus jij heet Ashley?’ vroeg ze.

‘Ja.’

‘En je noemt jezelf niet Ash of zo?’

‘Nee, hoezo?’

‘Niks, ik vraag het maar.’

Weer keek ze achterom. Achter het met ijsbloemen beslagen raam, het enige raam dat het gebouw rijk was, tekende zich een silhouet af. Ze kon niet zien wie het was, de oudere man (Ed) of de persoon die ze nog niet had ontmoet.

‘Ashley is niet alleen een meisjesnaam,’ zei hij terwijl ze door de sneeuw ploegden. ‘Het is ook een prima jongensnaam.’

‘O ja, zeker.’

‘Zoals Ashley Wilkes in *Gone with the Wind*.’

‘Daar dacht ik ook net aan,’ zei Darby. Het voelde goed om een beetje met hem te dollen. Maar toch kwam er in het alerte deel van haar brein, het deel dat ze nooit kon uitschakelen,

een vraag op: *Zo'n oude film ken je wel, maar je weet niet wie The Beatles zijn?*

‘Of Ashley Johnson,’ zei hij. ‘De wereldberoemde rugbyspeler.’

‘Dat verzin je maar.’

‘Echt niet.’ Hij wees in de verte. ‘Hé, je kunt Melanie’s Peak zien.’

‘Wat?’

‘Melanie’s Peak.’ Hij leek in verlegenheid te zijn gebracht. ‘Sorry, ik ben hier al een tijdje en heb alle blaadjes en foldertjes gelezen die er binnen te vinden zijn. Zie je die grote berg daar? Die heeft iemand naar zijn vrouw genoemd.’

‘Ach, wat schattig.’

‘Misschien wel. Tenzij hij haar frigide en ontoegankelijk vond.’

Darby grinnikte.

Ze kwamen bij de half ondergesneeuwde beelden. Er stonden er een heleboel. Waarschijnlijk ging er ergens onder de sneeuw een bord schuil dat aangaf waar het om ging. Het waren beelden van kinderen. Ze renden, sprongen en speelden, in brons gegoten en bedekt met ijs en sneeuw.

Ashley wees naar het beeld van een kind met een honkbalknuppel. ‘Daar. Bij dat honkbalventje.’

‘Hier?’

‘Ja. Daar had ik bereik.’

‘Bedankt.’

‘Wil je...’ Hij aarzelde, zijn handen diep in zijn zakken weggestopt. ‘Zal ik, eh, bij je blijven?’

Stilte.

‘Ik bedoel, voor als je...’

‘Nee.’ Darby schonk hem een oprechte glimlach. ‘Ik red me wel. Bedankt.’

‘Ik had al gehoopt dat je dat zou zeggen. Het is hier echt tyfuskoud.’ Hij grijnsde weer, draaide zich om en zwaaide nog even over zijn schouder. ‘Veel plezier met de nachtmerriekids.’

Ze besepte pas hoe verontrustend de beelden waren toen ze

alleen was achtergebleven. De kinderen waren afgebeeld met happen uit hun lijf. Het was een beeldhouwstijl die ze wel vaker had gezien. De kunstenaar gebruikte dan ruwe brokken brons en laste ze op een vreemde, onnatuurlijk aandoende manier aan elkaar, met zichtbare naden en gaten. Nu, in het donker, sloeg haar fantasie ervan op tilt. De jongen links van haar, die door Ashley 'het honkbalventje' was genoemd, had een opengewerkte ribbenkast. Andere beelden hadden stakige, verwrongen armen en misten stukken van hun lichaam, alsof de kinderen te grazen waren genomen door een pitbull die hun lijf op diverse plekken tot op het bot had verscheurd.

Hoe had Ashley ze genoemd? *Nachtmerriekids*.

Hij was al een meter of zes in de richting van het gebouw gelopen en stak als een silhouet tegen het licht af toen ze zich omdraaide en hem riep.

'Hé. Wacht even.'

Hij keek achterom.

'Darby,' zei ze. 'Ik heet Darby.'

Hij grijnsde.

Bedankt dat je me geholpen hebt, wilde ze zeggen. Bedankt dat je gewoon aardig tegen me bent, terwijl je me helemaal niet kent. De woorden waren er, in haar hoofd, maar het lukte haar niet om ze uit te spreken. Het oogcontact werd verbroken, het moment verstreek.

Bedankt, Ashley...

Eerst liep hij door, maar toen bleef hij weer staan, alsof hem iets te binnen schoot, en zei: 'Je weet toch wel dat Darby een jongensnaam is, hè?'

Ze lachte. Toen ze zag dat hij weer verderliep, leunde ze tegen de bronzen honkbalknuppel, gevangen in de beweging, en hield haar iPhone omhoog, naar de omlaagdwaairende sneeuwvlokken. Ze tuurde naar het scherm, naar de linkerbovenhoek.

Geen bereik.

Ze wachtte even, in haar eentje, in het donker. Rechts bovenin zag ze dat de batterij nog maar zes procent had. Ze had

haar oplader in een stopcontact van haar kamer laten zitten. Driehonderd kilometer hiervandaan.

‘Toe nou,’ fluisterde ze. ‘Alstubleift, God...’

Nog steeds geen bereik. Klappertandend las ze het bericht van haar zus nog eens: *Ze is nog oké*. Oké is een afschuwelijk woord. Zonder context heeft het absoluut geen betekenis. Oké kon betekenen dat het beter ging met haar moeder Maya, of juist dat het slechter met haar ging, en het kon betekenen dat het... nou ja, gewoon oké met haar ging.

Er wordt gezegd dat alvleesklierkanker tot een snelle dood leidt, omdat het na de diagnose vaak een kwestie van weken of zelfs dagen is voordat de patiënt overlijdt, maar dat is niet waar. Het duurt jaren voordat de patiënt eraan doodgaat. In de beginstadia doen zich alleen nog geen symptomen voor. De ziekte ontwikkelt zich in het lichaam zonder dat je er iets van merkt. Geelzucht of pijn in de buik openbaart zich pas als het allang te laat is. Dat was een afschuwelijk idee: dat de kanker zich al in het lijf van haar moeder had genesteld toen Darby nog op de middelbare school zat. De kanker was er al toen ze tegen haar moeder had gelogen over de afgebroken kledingtags in haar tas. En ook al toen ze op een zaterdagavond de auto pakte om uit te gaan en om drie uur ’s nachts thuis kwam, met een duffe kop van de slechte xtc en om haar pols een lichtgevende groene armband. Haar moeder was toen in de deuropening in tranen uitgebarsten en had haar een *lelijke rotmeid* genoemd. Dat onzichtbare monster had toen al op haar schouder gezeten en had alles gehoord, en haar moeder was er langzaam aan onderdoor gegaan, zonder dat ze er met z’n tweeën weet van hadden gehad.

Ze hadden voor het laatst op Thanksgiving met elkaar gesproken, over de telefoon. Ze hadden een uur lang met elkaar gekibbeld, maar vooral de laatste seconden waren Darby bijgebleven.

Het is jouw schuld dat papa bij ons is weggegaan, had ze tegen haar moeder gezegd. *En als ik had mogen kiezen, was ik met hem meegegaan. Daar had ik geen seconde over hoeven nadenken.*

Verdomme geen seconde, Maya.

Ze veegde haar tranen met haar duim weg, voordat ze bevroren op haar wangen, en ademde uit in de bijtende lucht. Haar moeder werd nu op de operatie voorbereid, op dit moment, in het Utah Valley Hospital, en hier was Darby, gestrand in de Rockies.

Ze wist dat ze niet genoeg benzine had om de motor van Blue voor langere tijd stationair te laten draaien. Of ze het nu leuk vond of niet, ze zou waarschijnlijk toch opgescheept zitten met Ed en Ashley, en met degene die het toilet had doorgetrokken. Ze zag het al voor zich – een stel onbekenden die schuilden voor de sneeuw, zoals in vervlogen tijden goudzoekers en reizigers deden. Dat werd slappe koffie drinken, sterke verhalen vertellen en proberen om radioberichten tussen de ruis door op te vangen om te horen wanneer de sneeuwruimers zouden arriveren. Misschien hield ze er een paar nieuwe Facebook-vrienden aan over en zou ze leren pokeren.

Of misschien zou ze in haar Honda gaan zitten om daar dood te vriezen.

Beide opties waren even aantrekkelijk.

Ze keek naar het beeld dat het dichtst bij haar stond. ‘Dit wordt een lange nacht, jongens.’ Ze keek een laatste keer op haar iPhone, maar inmiddels had ze de hoop laten varen dat ze op deze plek bereik zou krijgen. Het was alleen maar zonde van de accu als ze hier bleef staan blauwbekken.

‘Echt een afschuwelijk lange nacht.’

Terwijl ze terugliep naar het gebouwtje voelde ze een migraineaanval opkomen. Sneeuwmededon was weer in volle hevigheid losgebarsten, vlokken werden door de wind horizontaal geblazen en de bergen waren al niet meer te zien. Achter haar joeg een windstoot door de krakende boomtakken, en ze voelde de wind aan haar jas trekken. Onwillekeurig telde ze de auto's die op de parkeerplaats stonden. Drie, plus haar Honda. De grijze bestelbus, een rode pick-up en een onbestemd voertuig. Ze waren stuk voor stuk half in de sneeuw verzonken.

Ze besloot een omweggetje over het parkeerterrein te ma-

ken, langs de gestrande voertuigen. Eigenlijk zonder dat ze daar een speciale reden voor had. Later zou ze heel wat keren terugdenken aan deze gedachteloos genomen beslissing om zich af te vragen hoe anders de nacht zou zijn verlopen als ze gewoon in het spoor van Ashleys voetstappen naar het gebouw was teruggelopen.

Ze kwam bij de auto's.

Het eerste voertuig was de rode pick-up. Zandzakken in de laadbak, sneeuwkettingen om de banden. Minder ondergesneeuwd dan de andere auto's, wat betekende dat deze hier nog niet zo lang stond. Een halfuur, gokte ze.

De tweede auto was helemaal ondergesneeuwd, zodat zelfs niet meer te zien was welke kleur hij had. Het kon net zo goed een afvalcontainer zijn. Breed en hoekig. Die stond er van de vier voertuigen het langst.

De derde was Blue, haar trouwe Honda Civic. Het was de auto waarin ze haar rijbewijs had gehaald, de auto waarmee ze naar de universiteit was gegaan, de auto waarin ze was ontmaagd (maar niet allemaal op één dag). De linkerruitenwisser ontbrak uiteraard nog steeds en lag ergens in een besneeuwde berm een paar kilometer terug. Ze wist dat ze van geluk mocht spreken dat ze hier heelhuids terecht was gekomen.

De laatste in de rij was het grijze busje.

Darby besloot tussen de geparkeerde auto's door te lopen en het pad te nemen dat naar de ingang van het gebouw liep, zo'n vijftien meter verderop. Ze schuifelde tussen de bestelbus en haar Honda door en hield zich aan de portieren van haar eigen auto vast om haar evenwicht te bewaren.

Op de zijkant van het busje stond een tekenfilmfiguur, een vos die wel wat weg had van Nick Wilde uit *Zootropolis*. Hij had een spijkerpistool in zijn hand, poserend als een soort James Bond – reclame voor een bouw- of klussenbedrijf. De naam van het bedrijf was door de sneeuw niet te lezen, maar de slogan wel: WAT WE AANPAKKEN MAKEN WE AF. Aan de achterkant zaten twee raampjes. Het rechterraam was afgedekt met een handdoek, maar voor het linker hing niets. Darby

ving een glimp op van iets wat in het gereflecteerde schijnsel oplichtte toen ze erlangs liep, en in dat schijnsel zag ze iets bleeks. Een hand.

Een klein popperig handje.

Ze bleef abrupt staan en hield haar adem in.

Het handje omklemde spijlen. Witte vingers lieten een voor een los, op de ongecoördineerde manier van een kind dat zijn motoriek nog moet ontwikkelen, en toen trok de hand zich terug in het donker. Uit het zicht. Het gebeurde allemaal binnen drie of vier seconden. Darby was stomverbaasd.

Dit kon helemaal niet.

In het busje bleef alles stil. Geen enkele beweging.

Ze sloop dichterbij en tuurde naar binnen, met haar handen om haar ogen. Haar wimpers raakten het ijskoude glas. Nauwelijks zichtbaar in het duister, daar waar het handje in het donker was teruggesleden, kon ze net een kleine halvemaanvormige vlek onderscheiden, een weerkaatsing van het zwakke schijnsel van de natriumlamp bij de ingang. Het was een rond cijferslot dat om een traliewerk van metalen spijlen zat, de spijlen die door het kinderhandje waren omklemd. Alsof het kind in een hok was opgesloten.

Toen Darby de lucht uit haar longen liet ontsnappen – een vergissing – besloeg het raampje. Maar ze had het gezien. Daar kon ze niet omheen.

Ze deed een stap achteruit, waarbij er een handafdruk op het portier achterbleef, en voelde haar hart in haar keel kloppen. Steeds harder.

Er...

Er zit een kind opgesloten in deze bus.